

sit Navn med fuldt saa stor Ret, som ethvert andet Lotteri, vi have, bærer sit. Det ærede Medlem spurgte, om der var forhandlet med Landbrugsministeriet (Brandes: Finansministeriet!) Det ærede Medlem talte ogsaa om Finansministeriet, det skal jeg nok komme til, men det ærede Medlem sagde, at jeg i det andet Ting skulde have sagt, at der ikke var forhandlet med Landbrugsministeriet derom, og jeg forstod det saaledes, at det ærede Medlem gjorde disse Spørgsmaal til sine. Saa vidt min Hukommelse rækker, har jeg i det andet Ting alene udtalt, at med Hensyn til et enkelt Punkt, nemlig om hvorvidt en Væddeløbsbane i og for sig i al Almindelighed kunde anses for at være til Gavn for Landbruget, derom har der ikke været forhandlet med Landbrugsministeriet. Derimod er Forholdet det, og det er en af Grundene til, at Lotteribevillingen i sin Tid er given, at Forstvæsenet, der sorterer under Landbrugsministeriet, meget stærkt har ønsket at faa den nuværende Væddeløbsbane bort fra Eremittagesletten. Saa spurgte det ærede Medlem, om der er forhandlet med Finansministeriet, og derpaa kan jeg svare Ja.

Bramsen: Jeg mener at have udtalt, at Lovforslaget udelukkende angaar Kolportage og Salg, der herfra foregaar i Udlandet, altsaa ikke nogen her i Landet stedfindende Transaktion. Men Ministeren oplyste i sit Foredrag, at det var Politimestrene i Sverige og Finland, der havde klaget. Dertil er at bemærke, at det i Sverige kun er tilladt at forhandle svenske Præmieobligationer. Man gør sig altsaa skyldig i en i Sverige strafbar Handling, naar man herfra i Sverig falbyder andre Obligationer. Det, som nærværende Lovforslag foreslaar, det er, at man gør det strafbart i Danmark, naar man i hvilket som helst Land udenfor Danmark, ogsaa i et saadant, hvor det er en lovlige Handling at gøre det, falbyder Andele i Præmieobligationer, og deri vil jeg dog tillade mig at se en meget væsentlig Forskel. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er en Sag, som maa betragtes som værende paa Forhaand given, at naar man i et Land vil beskytte sine Undersaatter, saaledes som vi have gjort det herhjemme, træffer man de dertil sigtende Foranstaltninger, og naar man ikke træffer dem i saa højt kultiverede Lande som Tyskland og Frankrig, er det, fordi man ikke mener, at man paa det paagældende Omraade trænger til nogen Beskyttelse. Det er i

øvrigt herhjemme en Antagelse, som er ganske urigtig, at disse Præmieobligationer i det hele taget er noget, der bør forfølges. Der er i de sidste 60 Aar i Europa udgivet for 7,000 Mill. Præmieobligationer, og mange af disse Præmieobligationer høre til de allersikreste og solideste Papirer, man har. De noteres daglig paa alle Verdensbørser, og i Virkeligheden maa man kalde dem permanente Lotterisedler. Vedkommende kan riskere at tabe sin Rente eller en Del af den, men det Værdipapir, han har, stiger Aar for Aar i Kurs, saaledes at mange af dem staa langt over deres nominelle Paalydende. Under disse Omstændigheder er der ikke nogen Grund til at forfølge denne Virksomhed paa nogen særlig Maade. I 1895 foreslog man endog helt at forbyde dem, hvad der dog paa Grund af Landstingets Modstand ikke blev til noget. Der er ikke nogen Grund til at gaa ud over dette, at beskytte Landets Indvaanere mod, at Udstykningen af Præmieobligationerne sker paa en saadan Maade, at Befolkningens Tillid bliver misbrugt, og at man bliver Genstand for Bedrageri. Hvis man i ethvert Land tager de Bestemmelser, vi her have taget, saa vil man ogsaa opnaa at forhindre saadanne Misbrug. At vi her skulde tage Bestemmelser for at beskytte de Lande, der ikke have ønsket i den Henseende at beskytte sig selv, maa jeg stadig betegne som en Urimelighed.

Brandes: Angaaende selve Lovforslaget forekommer det mig, at Ministerens Besvarelse af et enkelt Spørgsmaal, jeg rettede til ham, var ret karakteristisk. Han vidste ikke Besked med den Ting, jeg spurgte ham om, han var ikke sikker paa, om en Mand bliver strafbar, naar han averterer et svensk Laan i et svensk Blad. Det viser i alt Fald, hvor uheldigt Lovforslaget er affattet, og for Resten ogsaa, hvor Tankerne ere uklare med Hensyn til dette Lovforslag. I og for sig interesserer dette mig dog mindre. Derimod interesserer det mig overordentligt, om man ved denne Lejlighed kunde faa Ram paa noget af det, der gaar i Svang for Øjeblikket og gaar i Svang ved Hjælp af selve Justitsministeren. Den ærede Minister mente, at det ikke i Øjeblikket tiltrængtes at forandre Lotteribevillinger fra at være Bevillinger til at være en Sag, der afgøres af Lovgivningsmagten. Ja, det er naturligvis et Spørgsmaal, der kan opkastes, men jeg er egentlig af den Mening, at der neppe er andre end Justitsministeren, der i Øjeblik-